

KIEDY PRZEDSIĘBIORCA BĘDZIE „KONSUMENTEM”?

SPIS TREŚCI

I. TREŚĆ PRZEPISÓW	1
1. Wstęp i obowiązywanie	1
2. Klauzule abuzywne.....	2
3. Rękojmia	2
4. Odstąpienie od umowy	3
II. WYZWANIA ZWIĄZANE Z INTERPRETACJĄ	3
1. Zawodowy charakter	3
2. Przykłady.....	4
3. Które klauzule będą abuzywne?	5
III. DOSTOSOWANIE UMÓW	5
1. Interpretacja umowy	5
2. Obowiązywanie	6
3. Przykłady rozwiązań.....	6
IV. INNE PRZEPISY B2B	6
V. PRZYKŁADOWE KLAUZULE ABUZYWNE	7
VI. PRZEPISY PRAWNE:	7

I. TREŚĆ PRZEPISÓW

1. Wstęp i obowiązywanie

Treść zmian w prawie – które przepisy dotyczące konsumentów będą dotyczyły przedsiębiorców?

Przy zawieraniu umów sprzedaży konsument traktowany jest jako słabsza strona i w związku z tym korzysta z dodatkowej ochrony. Z kolei przedsiębiorcy, niezależnie od rodzaju prowadzonej działalności czy wielkości zasobów finansowych, są traktowani co do zasady jednakowo.

Niebawem w życie wejdą przepisy, które w pewnych okolicznościach takie same uprawnienia przyznają przedsiębiorcom prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 22¹ Kodeksu cywilnego za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Ustawa z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych rozszerzyła stosowanie niektórych przepisów dotyczących ochrony konsumentów na osoby prowadzące jednoosobową działalność gospodarczą w zakresie, w jakim osoby takie dokonują czynności związanej z ich działalnością gospodarczą, ale w sytuacjach, w których z treści umowy wynika, że nie mają one dla niej charakteru zawodowego, co wynika w szczególności z

PKD określonego w CEIDG („wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej”).

Zmiany te wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r. i stosuje się je do umów zawartych po dniu 1 stycznia 2021 r.

W uzasadnieniu ustawy podkreślano konieczność dokonania tej zmiany, gdyż przedsiębiorca dokonujący czynności prawnej z innym przedsiębiorcą, gdy nie dysponuje on odpowiednią wiedzą i doświadczeniem koniecznym do oceny przedmiotu tej czynności, nie może korzystać z ochrony konsumenckiej, mimo że znajduje się w tym zakresie w tej samej sytuacji, w jakiej znajduje się konsument (z założenia podmiot nieprofesjonalny).

Rozszerzenie uprawnień dotyczących konsumentów na takie osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą dotyczy **trzech obszarów zagadnień**:

- 1) klauzul abuzywnych,
- 2) rękojmi oraz
- 3) prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość.

W praktyce oznacza to przede wszystkim, że jednoosobowy przedsiębiorca dokonujący zakupów „na fakturę” będzie miał określone uprawnienia konsumenckie.

W przypadku, gdy dana transakcja uznana zostanie za **niezawodową**, przedsiębiorca będzie mógł przede wszystkim skorzystać z uprawnień, do tej pory zarezerwowanych tylko dla konsumenta.

2. Klauzule abuzywne

Duża zmiana dotyczy klauzul abuzywnych. Obecnie mogą się na nie powoływać wyłącznie konsumenci, a w umowach ubezpieczenia także osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą na podstawie art. 805 § 4 Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z dodanym art. 385⁵. – przepisy dotyczące konsumenta, zawarte w art. 385¹-385³, stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla niej charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

3. Rękojmia

Ustawa zmieniająca dodała po art. 556³ Kodeksu cywilnego art. 556⁴, zgodnie z którym zawarte w Dziale II – Rękojmia za wady (tytuł XI – Sprzedaż) Kodeksu cywilnego przepisy dotyczące konsumenta, z wyjątkiem art. 558 § 1 zdanie drugie, stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zaś nie stosuje się do niej przepisów art. 563 oraz art. 567 § 2 Kodeksu cywilnego dotyczących kupującego.

Po wejściu w życie przepisów znowelizowanego prawa cywilnego, przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą nadal będą mogli, tak samo jak konsumenci, zareklamować zakupiony towar w ramach rękojmi w okresie 2 lat od momentu jego wydania. Wydłużony termin dotyczy nieruchomości — w tym przypadku odpowiedzialność sprzedawcy za wady wobec przedsiębiorcy będzie wynosić 5 lat.

Po zmianie prawa omawiana kategoria przedsiębiorców, na równi z konsumentami, będzie mogła korzystać z domniemania istnienia wady fizycznej w momencie wydania rzeczy, jeśli została ona stwierdzona w ciągu roku. Dotychczas domniemanie to (które ma olbrzymi walor praktyczny), było zarezerwowane wyłącznie dla konsumentów.

Z kolei krótszy — roczny — termin dochodzenia praw z tytułu rękojmi obowiązuje w przypadku towarów używanych, ale o skróconym terminie przedsiębiorca musi być poinformowany przez sprzedawcę jeszcze przed zawarciem umowy.

4. Odstąpienie od umowy

W myśl art. 55 ustawy zmieniającej, do osób, o których mowa powyżej, stosuje się dotyczące konsumenta przepisy zawarte w rozdziale 4 – Prawo odstąpienia od umowy, ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Jednoosobowe firmy będą mogły — tak jak obecnie konsumenci — zwrócić zakupiony towar w ciągu 14 dni bez podawania przyczyn.

Istnieje również szereg towarów, gdzie prawo odstąpienia od umowy nie zadziała. Jakie są to sytuacje? Na przykład, nie zwrócimy towarów, które po rozpakowaniu tracą swoje pierwotne właściwości.

II. WYZWANIA ZWIĄZANE Z INTERPRETACJĄ

1. Zawodowy charakter

Wskazane przepisy dotyczące konsumentów będą miały zastosowanie do osób fizycznych prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą wówczas, gdy:

1. będą oni dokonywali czynności prawnej niezwiązanej z działalnością gospodarczą – jest to sytuacja prosta i typowa, w której przedsiębiorca dokonuje zakupu „nie na fakturę” i po prostu jest konsumentem oraz
2. będą oni dokonywali czynności prawnej związanej z ich działalnością gospodarczą, ale z treści tej czynności będzie wynikało, że dla osoby takiej czynność nie ma charakteru zawodowego.

Z praktycznego punktu widzenia konieczne jest ustalenie, kiedy czynność dokonywana w związku z działalnością gospodarczą ma charakter zawodowy, a kiedy nie.

W uzasadnieniu nowelizacji wskazano, że odwołanie do znanego prawa cywilnemu wyrażenia „charakter zawodowy” było celowe. Jest ono użyte w art. 355 § 2 k.c., określającym miernik należytej staranności przyjmowany dla przedsiębiorcy – dłużnika.

Przedsiębiorca byłby traktowany w określonych sytuacjach jak konsument jedynie przy zawieraniu umów niemających dla niego charakteru zawodowego, których nie zawiera w ramach dokonywanych codziennie czynności wynikających z przedmiotu działalności gospodarczej, który wskazał w CEIDG. CEIDG jest powszechnie dostępnym źródłem informacji o przedsiębiorcach będących osobami fizycznymi, zawierającym informacje dotyczące m.in. imienia, nazwiska, firmy, NIP, REGON, wybranych PKD. Umożliwia on weryfikację tego, czy dana czynność wchodzi w zakres czynności zawodowo podejmowanych w ramach wykonywanej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej.

Jednocześnie odwołanie do PKD określonego w CEIDG ma charakter wyłącznie przykładowy („w szczególności”), co oznacza, że możliwe jest ustalenie „zawodowego” lub „niezawodowego” charakteru

czynności również w oparciu o inne źródła informacji, co z kolei utrudnia jednoznaczne określenie tego, jak należy traktować w przypadku danej czynności prawnej konkretną osobę.

Po drugie, niezależnie od powyższego, a zatem niezależnie od tego, że sam wpis PKD w CEIDG nie musi przesądzać jednoznacznie o zawodowym lub niezawodowym charakterze czynności, trudności budzą same czynności związane z weryfikacją treści wpisu w CEIDG dla konkretnej osoby w warunkach normalnego obrotu gospodarczego, w szczególności związanego z ofertą sklepów i dostawców usług – w szczególności tych, które nie mają charakteru specjalistycznego.

O ile bowiem w przypadku towarów i usług o przeznaczeniu specjalistycznym z istotną dozą prawdopodobieństwa można zakładać, że będą one nabywane nie tylko w związku z działalnością, ale również nabycie będzie miało charakter zawodowy, tak w przypadku przedmiotów i usług bardziej powszechnego użytku ryzyko wadliwego ustalenia charakteru danej czynności prawnej jest istotne i pociąga za sobą istotne skutki.

Dodatkowe trudności mogą wiązać się z rozdzieleniem uprawnień w przypadku czynności, które mają charakter mieszany – np. zakupów, z których część ma charakter zawodowy, a część nie, dokonywanych w ramach jednej transakcji.

Przedsiębiorcy zawierający umowy z osobami prowadzącymi jednoosobową działalność gospodarczą będą musieli sprawdzać, w jakim charakterze działa druga strona – czy transakcja jest dokonywana przez przedsiębiorcę w charakterze zawodowym czy też przez przedsiębiorcę chronionego jak konsument na mocy wskazanych powyżej przepisów.

Ustawa nie wskazuje, w jaki sposób ma przebiegać ewentualna procedura weryfikacyjna, co oznacza, że każdy przedsiębiorca będzie musiał zastosować własne narzędzia w celu sprawdzenia charakteru dokonywanej czynności.

2. Przykłady

1. Przykład podany przez ministerstwo przedsiębiorczości w wypowiedziach prasowych (Marek Niedużak, wiceminister przedsiębiorczości):

Mechanik samochodowy, którego drukarka się popsuła, będzie miał takie samo prawo do reklamacji jak konsument, nawet jeśli wykorzystuje drukarkę w warsztacie i rozliczył jej zakup jako koszt prowadzonej działalności.

2. Właściciel prowadzonego w ramach jednoosobowej działalności gospodarczej sklepu ze sprzętem komputerowym kupił drukarkę. Czy w tej sytuacji przedsiębiorstwo nabywające zyska prawa konsumenta?

Nie. Zakup miał bowiem charakter zawodowy, czyli był związany z PKD firmy nabywcy.

3. Jednoosobowa działalność gospodarcza zajmująca się sprzedażą sprzętu komputerowego zakupiła od spółki z o.o. lodówkę biurową dla pracowników. Czy w tej sytuacji przedsiębiorstwo nabywające zyska prawa konsumenta?

Tak. Zakup nie miał bowiem charakteru zawodowego. PKD firmy nabywającej nie wskazywało na to, by działalność nabywcy obejmowała sprzedaż sprzętu z kategorii AGD.

4. Spółka jawna zajmująca się sprzedażą komputerów zakupiła od jednoosobowej działalności odkurzacz do samochodów firmowych. Czy w tej sytuacji spółka zyska prawo reklamacji do dwóch lat?

Nie. Mimo że zakup nie miał charakteru zawodowego, spółka jawna nie zyska dodatkowej ochrony. Przywileje konsumenckie obejmują bowiem jedynie nabywców występujących w transakcji jako jednoosobowa działalność gospodarcza.

3. Które klauzule będą abuzywne?

O ile nie budzi wątpliwości, że katalog klauzul wprost wymieniony w art. 385³ Kodeksu cywilnego będzie obowiązywał w stosunku do przedsiębiorców, którym udzielono ochrony jak konsumentom, tak nie jest jednoznaczne, czy zastosowanie w umowie z takim przedsiębiorcą klauzuli uznanej za niedozwoloną w obrocie konsumenckim będzie także niedozwolone.

Mając na uwadze, że orzeczenia SOKiK dotyczące uznania klauzuli za niedozwoloną oparte są w znacznej części na interpretacji art. 385³ Kodeksu cywilnego, można zakładać, że klauzule zawarte w rejestrze klauzul niedozwolonych będą w znacznej części niedozwolone także w odniesieniu do przedsiębiorców, do których stosować się będzie ten przepis.

Należy mieć jednak w pamięci, że klauzule abuzywne objęte rejestrem mogą dotyczyć nie tylko interpretacji art. 385³ Kodeksu cywilnego, ale również innych przepisów, które nie będą już – zgodnie ze zmianami – nadawały osobie prowadzącej jednoosobową działalność uprawnień konsumenta w określonych sytuacjach.

Stąd przegląd postanowień umownych z perspektywy komentowanych przepisów nie może być automatyczny i powinien być dostosowany do charakteru działalności i oferty przedsiębiorcy w relacjach z osobami, którym przyznane zostały dodatkowe uprawnienia.

Nowy art. 385⁵ k.c. wchodzi w życie 1 stycznia 2021 r. Ma on zastosowanie do umów zawieranych po dniu 1 stycznia 2021 r..

Jednak nowelizacja nie daje odpowiedzi na pytanie, kiedy mamy do czynienia z zawarciem nowej umowy, a kiedy jedynie ze zmianą dotychczasowej umowy (dotyczy to świadczenia usług, w przypadku sprzedaży rzeczy problem ten nie występuje). Odpowiedź na to pytanie zależeć będzie od dotychczasowych zapisów umownych oraz specyfiki usług.

Ogólnie rzecz biorąc należy przyjąć, że jeśli zmiany do umowy są na tyle istotne, że mamy do czynienia de facto z jej odnowieniem, to do takiej „nowej” umowy nowelizacja będzie mieć zastosowanie.

W szczególności należy zwrócić uwagę na następujące rodzaje zmian:

- 1) zmiana/modyfikacja przedmiotu świadczenia (np. dodatkowy numer telefonu, zwiększenie kwoty kredytu
- 2) przedłużenie/odnowienie okresu trwania umowy
- 3) zmiana istotnych postanowień umowy
- 4) przystąpienie nowej strony do umowy.

III. DOSTOSOWANIE UMÓW

1. Interpretacja umowy

Weryfikacja umów pod kątem nowych przepisów powinna przebiegać z uwzględnieniem treści art. 65 Kodeksu cywilnego, zatem w świetle zgodnego zamiaru stron, a nie dosłownego brzmienia umowy. W związku z tym należy odrzucić możliwość stosowania narzucanych odgórnie, sztywnych postanowień,

zgodnie z którymi każdy przypadek dokonania czynności związanej z działalnością gospodarczą (np. zakup „na fakturę”) stanowi czynność o charakterze zawodowym.

2. Obowiązwanie

W odniesieniu do przedsiębiorców prowadzących działalność w oparciu o różnego rodzaju ogólne warunki umów – OWU, EULA, regulaminy – pojawia się konieczność przede wszystkim ustalenia, czy – i w jakim zakresie – takie ogólne warunki umów stosowane i obowiązujące przed wejściem w życie przepisów udzielających dodatkowej ochrony przedsiębiorcom prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą podlegają nowym przepisom.

Przepisy udzielające dodatkowej ochrony przedsiębiorcom prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą w określonych sytuacjach nie dotyczą bowiem umów zawartych przed 1 stycznia 2021 r. Należy zatem znaleźć odpowiedź na pytanie, w jakim zakresie będą miały zatem zastosowanie do umów (poszczególnych zamówień) zawieranych po 1 stycznia 2021 r. w oparciu o ogólne warunki umów obowiązujące przed 1 stycznia 2021 r.

Do zmian w przepisach będą musieli się dostosować sprzedawcy, głównie e-sklepy, w celu umożliwienia realizacji prawa odstąpienia i uprawnień z rękojmi. Konieczne będzie zaktualizowanie regulaminów (lub wzorów umów, jeżeli takie są stosowane), a przede wszystkim zachowanie obowiązku informacyjnego – chociażby o prawie odstąpienia od umowy, co dotychczas w relacjach z innymi przedsiębiorcami nie było wymagane.

3. Przykłady rozwiązań

Nowelizację można wdrożyć rozważając kilka możliwości:

1. Zaklasyfikować wszystkich przedsiębiorców, do których stosuje się przepisy o konsumentach, jako konsumentów bez żadnych wyjątków i dla wszystkich osób fizycznych, bez rozróżnienia, czy prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą czy nie, stosować ten sam wzór umowy.

Konsekwencją będzie przyznanie uprawnień nadmiarowo – osobom, którym zasadniczo nie przysługują.

2. Wprowadzić mechanizmy oparte o deklaracje kontrahenta lub o mechanizmy interaktywne pozwalające na automatyczne sięgnięcie do baz CEIDG po podaniu przez kontrahenta numeru NIP, w celu określenia jego statusu w świetle umowy.

Istnieje ryzyko składania przez kontrahentów nieprawdziwych deklaracji – z jednej strony powodujących przyznanie uprawnień, które kontrahentowi nie przysługują, z drugiej zaś – odmowa uprawnień gwarantowanych kontrahentowi z mocy prawa.

W zakresie stosowania automatycznej kontroli PKD – rozwiązanie to wymaga nakładów inwestycyjnych na rozwiązanie techniczne i nie w każdym przypadku działalności będzie pozwalało na przyporządkowanie asortymentu bądź rodzaju usługi do zawodowego charakteru działalności.

IV. INNE PRZEPISY B2B

Do relacji między przedsiębiorcami zastosowanie znajdują liczne przepisy, których nie stosuje się w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Przykładem jest chociażby ustawa o

przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, która wprowadza obowiązki dotyczące określania statusu dużego przedsiębiorcy

Sposób sformułowania przepisów, zgodnie z którymi przedsiębiorcom przyznawane są uprawnienia konsumenta, prowadzi do wniosku, że do osób takich stosuje się przepisy dotyczące konsumentów, jednak nie odbiera im statusu przedsiębiorcy dokonującego czynności w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą.

Oznacza to między innymi, że w takich przypadkach nie dochodzi do wyłączenia stosowania przepisów w relacjach B2B, a jedynie ich uzupełnienie o dodatkowe uprawnienia po stronie osoby prowadzącej jednoosobową działalność gospodarczą w zakresie, w jakim dokonuje ona czynności związanej z jej działalnością gospodarczą, ale która nie ma charakteru zawodowego.

V. PRZYKŁADOWE KLAUZULE ABUZYWNE

1. „Uprawnienie do odstąpienia od umowy zawartej na odległość nie przysługuje Klientowi, który nie jest konsumentem.”
2. "Właściciel sklepu zastrzega sobie prawo do zmiany treści regulaminu bez konieczności powiadamiania użytkowników"
3. "Zwracany towar nie może nosić oznak użytkowania. Każdy element musi być kompletny i fabrycznie zapakowany, towar dostarczony w oryginalnym opakowaniu w stanie niezmiennym. W przypadku niespełnienia powyższego warunku produkt nie zostanie przyjęty"
4. "Przy ewentualnych sporach właściwym do ich rozstrzygnięcia jest Sąd Rejonowy odpowiedni dla siedziby przewoźnika"
5. "Jeżeli otrzymany towar będzie posiadał wady techniczne lub braki, należy go odesłać na adres firmy podany w paragrafie I; nie później jednak niż do 30 dni od daty zakupu"

VI. PRZEPISY PRAWNE:

„Art. 385¹. [Niedozwolone postanowienia umowne]

§ 1. Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

§ 2. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

§ 3. Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

§ 4. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Art. 385². [Chwila oceny] Oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w

związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Art. 385³. [Katalog klauzul niedozwolonych] W razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności:

1) wyłączają lub ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za szkody na osobie;

2) wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania;

3) wyłączają lub istotnie ograniczają potrącenie wierzytelności konsumenta z wierzytelnością drugiej strony;

4) przewidują postanowienia, z którymi konsument nie miał możliwości zapoznać się przed zawarciem umowy;

5) zezwalają kontrahentowi konsumenta na przeniesienie praw i przekazanie obowiązków wynikających z umowy bez zgody konsumenta;

6) uzależniają zawarcie umowy od przyrzeczenia przez konsumenta zawierania w przyszłości dalszych umów podobnego rodzaju;

7) uzależniają zawarcie, treść lub wykonanie umowy od zawarcia innej umowy, niemającej bezpośredniego związku z umową zawierającą oceniane postanowienie;

8) uzależniają spełnienie świadczenia od okoliczności zależnych tylko od woli kontrahenta konsumenta;

9) przyznają kontrahentowi konsumenta uprawnienia do dokonywania wiążącej interpretacji umowy;

10) uprawniają kontrahenta konsumenta do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie;

11) przyznają tylko kontrahentowi konsumenta uprawnienie do stwierdzania zgodności świadczenia z umową;

12) wyłączają obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenie niespełnione w całości lub części, jeżeli konsument zrezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania;

13) przewidują utratę prawa żądania zwrotu świadczenia konsumenta spełnionego wcześniej niż świadczenie kontrahenta, gdy strony wypowiadają, rozwiązują lub odstępują od umowy;

14) pozbawiają wyłącznie konsumenta uprawnienia do rozwiązania umowy, odstąpienia od niej lub jej wypowiedzenia;

15) zastrzegają dla kontrahenta konsumenta uprawnienie wypowiedzenia umowy zawartej na czas nieoznaczony, bez wskazania ważnych przyczyn i stosownego terminu wypowiedzenia;

16) nakładają wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z zawarcia lub wykonania umowy;

17) nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego;

18) stanowią, że umowa zawarta na czas oznaczony ulega przedłużeniu, o ile konsument, dla którego zastrzeżono rażąco krótki termin, nie złoży przeciwnego oświadczenia;

19) przewidują wyłącznie dla kontrahenta konsumenta jednostronne uprawnienie do zmiany, bez ważnych przyczyn, istotnych cech świadczenia;

20) przewidują uprawnienie kontrahenta konsumenta do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy;

21) uzależniają odpowiedzialność kontrahenta konsumenta od wykonania zobowiązań przez osoby, za pośrednictwem których kontrahent konsumenta zawiera umowę lub przy których pomocy wykonuje swoje zobowiązanie, albo uzależniają tę

odpowiedzialność od spełnienia przez konsumenta nadmiernie uciążliwych formalności;

22) przewidują obowiązek wykonania zobowiązania przez konsumenta mimo niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez jego kontrahenta;

Art. 556. [Rękojmia] Sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia).

Art. 556¹. [Wada fizyczna przedmiotu sprzedaży]

§ 1. Wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli:

- 1) nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia;
- 2) nie ma właściwości, o których istnieniu sprzedawca zapewnił kupującego, w tym przedstawiając próbkę lub wzór;
- 3) nie nadaje się do celu, o którym kupujący poinformował sprzedawcę przy zawarciu umowy, a sprzedawca nie zgłosił zastrzeżenia co do takiego jej przeznaczenia;
- 4) została kupującemu wydana w stanie niezupełnym.

§ 2. Jeżeli kupującym jest konsument, na równi z zapewnieniem sprzedawcy traktuje się publiczne zapewnienia producenta lub jego przedstawiciela, osoby, która wprowadza rzecz do obrotu w zakresie swojej działalności gospodarczej, oraz osoby, która przez umieszczenie na rzeczy sprzedanej swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego przedstawia się jako producent.

§ 3. Rzecz sprzedana ma wadę fizyczną także w razie nieprawidłowego jej zamontowania i uruchomienia, jeżeli czynności te zostały wykonane przez sprzedawcę lub osobę trzecią, za którą

23) wyłączają jurysdykcję sądów polskich lub poddają sprawę pod rozstrzygnięcie sądu polubownego polskiego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy.”

sprzedawca ponosi odpowiedzialność, albo przez kupującego, który postąpił według instrukcji otrzymanej od sprzedawcy.

Art. 556². [Domniemanie istnienia wady fizycznej w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego przy sprzedaży konsumenckiej] Jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego.

Art. 556³. [Wada prawna przedmiotu sprzedaży] Sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana stanowi własność osoby trzeciej albo jeżeli jest obciążona prawem osoby trzeciej, a także jeżeli ograniczenie w korzystaniu lub rozporządzaniu rzeczą wynika z decyzji lub orzeczenia właściwego organu; w razie sprzedaży prawa sprzedawca jest odpowiedzialny także za istnienie prawa (wada prawna).

Art. 557. [Zwolnienie od odpowiedzialności]

§ 1. Sprzedawca jest zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi, jeżeli kupujący wiedział o wadzie w chwili zawarcia umowy.

§ 2. Gdy przedmiotem sprzedaży są rzeczy oznaczone tylko co do gatunku albo rzeczy mające powstać w przyszłości, sprzedawca jest zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi, jeżeli kupujący wiedział o wadzie w chwili wydania rzeczy. Przepisu tego nie stosuje się, gdy kupującym jest konsument.

§ 3. Sprzedawca nie jest odpowiedzialny względem kupującego będącego konsumentem za to, że rzecz sprzedana nie ma właściwości wynikających z publicznych zapewnień, o których mowa w art. 556¹ § 2, jeżeli zapewnień tych nie znał ani, oceniając rozsądnie, nie mógł znać albo nie mogły one mieć wpływu na decyzję kupującego o zawarciu umowy sprzedaży, albo gdy ich treść została sprostowana przed zawarciem umowy sprzedaży.

Art. 558. [Modyfikacje odpowiedzialności]

§ 1. Strony mogą odpowiedzialność z tytułu rękojmi rozszerzyć, ograniczyć lub wyłączyć. Jeżeli kupującym jest konsument, ograniczenie lub wyłączenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi jest dopuszczalne tylko w przypadkach określonych w przepisach szczególnych.

§ 2. Wyłączenie lub ograniczenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi jest bezskuteczne, jeżeli sprzedawca zataił podstępnie wadę przed kupującym.

Art. 559. [Granice czasowe odpowiedzialności]

Sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili.

Art. 560. [Uprawnienia kupującego]

§ 1. Jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady.

§ 2. Jeżeli kupującym jest konsument, może zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do

zgodności z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem proponowanym przez sprzedawcę. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia.

§ 3. Obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość rzeczy z wadą pozostaje do wartości rzeczy bez wady.

§ 4. Kupujący nie może odstąpić od umowy, jeżeli wada jest nieistotna.

Art. 561. [Wymiana rzeczy, usunięcie wady]

§ 1. Jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo usunięcia wady.

§ 2. Sprzedawca jest obowiązany wymienić rzecz wadliwą na wolną od wad lub usunąć wadę w rozsądnym czasie bez nadmiernych niedogodności dla kupującego.

§ 3. Sprzedawca może odmówić zadośćuczynienia żądaniu kupującego, jeżeli doprowadzenie do zgodności z umową rzeczy wadliwej w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo w porównaniu z drugim możliwym sposobem doprowadzenia do zgodności z umową wymagałoby nadmiernych kosztów. Jeżeli kupującym jest przedsiębiorca, sprzedawca może odmówić wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady także wtedy, gdy koszty zadośćuczynienia temu obowiązkowi przewyższają cenę rzeczy sprzedanej.

Art. 561¹. [Demontaż rzeczy]

§ 1. Jeżeli rzecz wadliwa została zamontowana, kupujący może żądać od sprzedawcy demontażu i ponownego zamontowania po dokonaniu wymiany na wolną od wad lub usunięciu wady. W razie niewykonania tego obowiązku przez sprzedawcę kupujący jest upoważniony do dokonania tych czynności na koszt i niebezpieczeństwo sprzedawcy.

§ 2. Sprzedawca może odmówić demontażu i ponownego zamontowania,

jeżeli koszt tych czynności przewyższa cenę rzeczy sprzedanej.

§ 3. Jeżeli kupującym jest konsument, może on żądać od sprzedawcy demontażu i ponownego zamontowania, jest obowiązany jednak ponieść część związanych z tym kosztów przewyższających cenę rzeczy sprzedanej albo może żądać od sprzedawcy zapłaty części kosztów demontażu i ponownego zamontowania, do wysokości ceny rzeczy sprzedanej.

Art. 561². [Obowiązek dostarczenia wadliwej rzeczy na koszt sprzedawcy do miejsca oznaczonego w umowie]

§ 1. Kupujący, który wykonuje uprawnienia z tytułu rękojmi, jest obowiązany na koszt sprzedawcy dostarczyć rzecz wadliwą do miejsca oznaczonego w umowie sprzedaży, a gdy takiego miejsca nie określono w umowie - do miejsca, w którym rzecz została wydana kupującemu.

§ 2. Jeżeli ze względu na rodzaj rzeczy lub sposób jej zamontowania dostarczenie rzeczy przez kupującego byłoby nadmiernie utrudnione, kupujący obowiązany jest udostępnić rzecz sprzedawcy w miejscu, w którym rzecz się znajduje.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się do zwrotu rzeczy w razie odstąpienia od umowy i wymiany rzeczy na wolną od wad.

Art. 561³. [Koszty wymiany lub naprawy] Z zastrzeżeniem art. 561¹ § 2 i 3 koszty wymiany lub naprawy ponosi sprzedawca. W szczególności obejmuje to koszty demontażu i dostarczenia rzeczy, robocizny, materiałów oraz ponownego zamontowania i uruchomienia.

Art. 561⁴. [Obowiązek sprzedawcy przyjęcia wadliwej rzeczy] Sprzedawca obowiązany jest przyjąć od kupującego rzecz wadliwą w razie wymiany rzeczy na wolną od wad lub odstąpienia od umowy.

Art. 561⁵. [Żądanie przez kupującego będącego konsumentem wymiany rzeczy, usunięcia wady albo obniżenia ceny] Jeżeli kupujący będący konsumentem zażądał wymiany rzeczy lub usunięcia wady albo złożył oświadczenie o obniżeniu ceny, określając kwotę, o którą cena ma być

obniżona, a sprzedawca nie ustosunkował się do tego żądania w terminie czternastu dni, uważa się, że żądanie to uznał za uzasadnione.

Art. 562. [Rezygnacja z następnych partii]

§ 1. Jeżeli w umowie sprzedaży zastrzeżono, że dostarczenie rzeczy sprzedanych ma nastąpić częściami, a sprzedawca mimo żądania kupującego nie dostarczył zamiast rzeczy wadliwych takiej samej ilości rzeczy wolnych od wad, kupujący może od umowy odstąpić także co do części rzeczy, które mają być dostarczone później.

§ 2. (uchylony).

Art. 563. [Utrata uprawnień]

§ 1. Przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu.

§ 2. Do zachowania powyższego terminu wystarczy wysłanie przed jego upływem zawiadomienia o wadzie.

Art. 564. [Podstępne zatajenie wady] W przypadkach przewidzianych w art. 563 utrata uprawnień z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy nie następuje mimo niezachowania terminów do zbadania rzeczy przez kupującego lub do zawiadomienia sprzedawcy o wadzie, jeżeli sprzedawca wiedział o wadzie albo zapewnił kupującego, że wady nie istnieją.

Art. 565. [Ograniczenie prawa odstąpienia] Jeżeli spośród rzeczy sprzedanych tylko niektóre są wadliwe i dają się odłączyć od rzeczy wolnych od wad, bez szkody dla stron obu, uprawnienie kupującego do odstąpienia od umowy ogranicza się do rzeczy wadliwych.

Art. 566. [Żądanie naprawienia szkody]

§ 1. Jeżeli z powodu wady fizycznej rzeczy sprzedanej kupujący złożył oświadczenie o

odstąpieniu od umowy albo obniżeniu ceny, może on żądać naprawienia szkody, którą poniósł przez to, że zawarł umowę, nie wiedząc o istnieniu wady, choćby szkoda była następstwem okoliczności, za które sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności, a w szczególności może żądać zwrotu kosztów zawarcia umowy, kosztów odebrania, przewozu, przechowania i ubezpieczenia rzeczy oraz zwrotu dokonanych nakładów w takim zakresie, w jakim nie odniósł korzyści z tych nakładów. Nie uchybia to przepisom o obowiązku naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie dostarczenia rzeczy wolnej od wad zamiast rzeczy wadliwej albo usunięcia wady przez sprzedawcę.

Art. 567. [Zwłoka sprzedawcy z odebraniem rzeczy]

§ 1. Jeżeli sprzedawca dopuszcza się zwłoki z odebraniem rzeczy, kupujący może odesłać rzecz na koszt i niebezpieczeństwo sprzedawcy.

§ 2. W przypadku sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący jest uprawniony, a gdy interes sprzedawcy tego wymaga - obowiązany sprzedać rzecz z zachowaniem należytej staranności, jeżeli istnieje niebezpieczeństwo pogorszenia rzeczy. O zamiarze sprzedaży kupujący powinien w miarę możliwości zawiadomić sprzedawcę, w każdym zaś razie powinien wysłać mu zawiadomienie niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży. Kupujący może również odesłać rzecz sprzedawcy na jego koszt i niebezpieczeństwo.

Art. 568. [Wygaśnięcie uprawnień z rękojmi za wady fizyczne. Przedawnienie roszczenia o usunięcie wady lub wymianę rzeczy]

§ 1. Sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi, jeżeli wada fizyczna zostanie stwierdzona przed upływem dwóch lat, a gdy chodzi o wady nieruchomości - przed upływem pięciu lat od dnia wydania rzeczy kupującemu. Jeżeli kupującym jest konsument a przedmiotem sprzedaży jest używana rzecz ruchoma, odpowiedzialność sprzedawcy może zostać ograniczona, nie

mniej niż do roku od dnia wydania rzeczy kupującemu.

§ 2. Roszczenie o usunięcie wady lub wymianę rzeczy sprzedanej na wolną od wad przedawnia się z upływem roku, licząc od dnia stwierdzenia wady. Jeżeli kupującym jest konsument, bieg terminu przedawnienia nie może zakończyć się przed upływem terminów określonych w § 1 zdanie pierwsze.

§ 3. W terminach określonych w § 2 kupujący może złożyć oświadczenie o odstąpieniu od umowy albo obniżeniu ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej. Jeżeli kupujący żądał wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady, bieg terminu do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy albo obniżeniu ceny rozpoczyna się z chwilą bezskutecznego upływu terminu do wymiany rzeczy lub usunięcia wady.

§ 4. W razie dochodzenia przed sądem albo sądem polubownym jednego z uprawnień z tytułu rękojmi termin do wykonania innych uprawnień, przysługujących kupującemu z tego tytułu, ulega zawieszeniu do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

§ 5. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio do postępowania mediacyjnego, przy czym termin do wykonania innych uprawnień z tytułu rękojmi, przysługujących kupującemu, zaczyna biec od dnia odmowy przez sąd zatwierdzenia ugody zawartej przed mediatorem lub bezskutecznego zakończenia mediacji.

§ 6. Upływ terminu do stwierdzenia wady nie wyłącza wykonania uprawnień z tytułu rękojmi, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił.

Art. 568¹. [Odpowiedzialność za wady rzeczy, których termin przydatności kończy się przed upływem dwóch lat]

Jeżeli określony przez sprzedawcę lub producenta termin przydatności rzeczy do użycia kończy się po upływie dwóch lat od dnia wydania rzeczy kupującemu, sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi za wady fizyczne tej rzeczy stwierdzone przed upływem tego terminu. Przepis art. 568 § 6 stosuje się.

Art. 569. - Art. 572¹. - (uchylone).

Art. 573. [Obowiązki kupującego przy dochodzeniu roszczeń przez osoby trzecie] Kupujący, przeciwko któremu osoba trzecia dochodzi roszczeń dotyczących rzeczy sprzedanej, obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić o tym sprzedawcę i wezwać go do wzięcia udziału w sprawie. Jeżeli tego zaniechał, a osoba trzecia uzyskała orzeczenie dla siebie korzystne, sprzedawca zostaje zwolniony od odpowiedzialności z tytułu rękojmi za wadę prawną o tyle, o ile jego udział w postępowaniu był potrzebny do wykazania, że roszczenia osoby trzeciej były całkowicie lub częściowo bezzasadne.

Art. 574. [Żądanie naprawienia szkody]
§ 1. Jeżeli z powodu wady prawnej rzeczy sprzedanej kupujący złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy albo obniżeniu ceny, może on żądać naprawienia szkody, którą poniósł przez to, że zawarł umowę, nie wiedząc o istnieniu wady, choćby szkoda była następstwem okoliczności, za które sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności, a w szczególności może żądać zwrotu kosztów zawarcia umowy, kosztów odebrania, przewozu, przechowania i ubezpieczenia rzeczy, zwrotu dokonanych nakładów w takim zakresie, w jakim nie odniósł z nich korzyści, a nie otrzymał ich zwrotu od osoby trzeciej, oraz zwrotu kosztów procesu. Nie uchybia to przepisom o obowiązku naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie dostarczenia rzeczy wolnej od wad zamiast rzeczy wadliwej.

Art. 575. [Uprawnienia kupującego przy wydaniu rzeczy osobie trzeciej] Jeżeli z powodu wady prawnej rzeczy sprzedanej kupujący jest zmuszony wydać rzecz osobie trzeciej, umowne wyłączenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi nie zwalnia sprzedawcy od obowiązku zwrotu otrzymanej ceny, chyba że kupujący wiedział, iż prawa sprzedawcy były sporne, albo że nabył rzecz na własne niebezpieczeństwo.

Art. 575¹. [Upoważnienie przemienne

sprzedawcy] Jeżeli kupujący uniknął utraty w całości lub w części nabytej rzeczy, albo skutków jej obciążenia na korzyść osoby trzeciej przez zapłatę sumy pieniężnej lub spełnienie innego świadczenia, sprzedawca może zwolnić się od odpowiedzialności z tytułu rękojmi, zwracając kupującemu zapłaconą sumę lub wartość spełnionego świadczenia wraz z odsetkami i kosztami.

Art. 576. [Rękojmia za wady prawne] Do wykonywania uprawnień z tytułu rękojmi za wady prawne rzeczy sprzedanej stosuje się przepisy art. 568 § 2-5, z tym że bieg terminu, o którym mowa w art. 568 § 2, rozpoczyna się od dnia, w którym kupujący dowiedział się o istnieniu wady, a jeżeli kupujący dowiedział się o istnieniu wady dopiero na skutek powództwa osoby trzeciej - od dnia, w którym orzeczenie wydane w sporze z osobą trzecią stało się prawomocne.

Dodatkowo, w myśl dodanego ustawą zmieniającą art. 576⁵ Kodeksu cywilnego, do osoby, o której mowa powyżej, stosuje się przepisy dotyczące konsumenta zawarte w Dziale II¹ – Roszczenie sprzedawcy w związku z wadliwością rzeczy sprzedanej (tytuł XI – Sprzedaż, Kodeks cywilny).

Art. 576¹. [Roszczenie sprzedawcy o naprawienie szkody do poprzednich sprzedawców]

§ 1. Jeżeli rzecz nie miała właściwości, które powinna mieć zgodnie ze swoim przeznaczeniem lub zgodnie z publicznie składanymi zapewnieniami, o których mowa w art. 556¹ § 2, lub została wydana w stanie niepełnym, sprzedawca, który poniósł koszty w wyniku wykonania uprawnień z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy przez konsumenta, może żądać naprawienia poniesionej szkody od tego z poprzednich sprzedawców, wskutek którego działania lub zaniechania rzecz stała się wadliwa.

§ 2. Odpowiedzialność określoną w § 1 ponosi także poprzedni sprzedawca, który wiedząc o wadzie rzeczy, nie poinformował o niej kupującego lub sporządził instrukcję montażu i uruchomienia dołączoną do rzeczy, jeżeli wada powstała na skutek

zamontowania i uruchomienia rzeczy przez konsumenta zgodnie z tą instrukcją.

§ 3. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, obejmuje zwrot wydatków niezbędnych w celu realizacji uprawnień konsumenta, w szczególności związanych z wymianą lub usunięciem wady rzeczy sprzedanej, jej demontażem, transportem i ponownym zamontowaniem, a ponadto kwotę, o którą została obniżona cena rzeczy, oraz utracone korzyści.

Art. 576². [Przedawnienie roszczenia sprzedawcy]

§ 1. Roszczenie sprzedawcy przedawnia się z upływem sześciu miesięcy. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem poniesienia kosztów przez sprzedawcę w wyniku wykonania uprawnień z tytułu rękojmi przez konsumenta, nie później jednak niż w dniu, w którym sprzedawca powinien wykonać swoje obowiązki wobec konsumenta.

Art. 27. [Termin do odstąpienia od umowy] Konsument, który zawarł umowę na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny i bez ponoszenia kosztów, z wyjątkiem kosztów określonych w art. 33, art. 34 ust. 2 i art. 35.

Art. 28. [Początek biegu terminu do odstąpienia od umowy] Bieg terminu do odstąpienia od umowy rozpoczyna się:

1) dla umowy, w wykonaniu której przedsiębiorca wydaje rzecz, będąc zobowiązany do przeniesienia jej własności - od objęcia rzeczy w posiadanie przez konsumenta lub wskazaną przez niego osobę trzecią inną niż przewoźnik, a w przypadku umowy, która:

a) obejmuje wiele rzeczy, które są dostarczane osobno, partiami lub w częściach - od objęcia w posiadanie ostatniej rzeczy, partii lub części,

§ 2. Jeżeli sąd oddali powództwo o naprawienie szkody, stwierdzając, że strona pozwana nie była odpowiedzialna za powstanie wady rzeczy, bieg terminu przedawnienia w stosunku do wszystkich pozostałych sprzedawców nie może zakończyć się przed upływem sześciu miesięcy od dnia, w którym orzeczenie oddalające powództwo stało się prawomocne.

Art. 576³. [Stosowanie przepisów o obowiązku naprawienia szkody] Przepisy niniejszego działu nie uchybiają innym przepisom o obowiązku naprawienia szkody.

Art. 576⁴. [Zakaz wyłączenia oraz ograniczenia odpowiedzialności poprzednich sprzedawców] Odpowiedzialności przewidzianej w niniejszym dziale nie można wyłączyć ani ograniczyć.

b) polega na regularnym dostarczaniu rzeczy przez czas oznaczony - od objęcia w posiadanie pierwszej z rzeczy;
2) dla pozostałych umów - od dnia zawarcia umowy.

Art. 29. [Przedłużenie terminu do odstąpienia od umowy]

1. Jeżeli konsument nie został poinformowany przez przedsiębiorcę o prawie odstąpienia od umowy, prawo to wygasa po upływie 12 miesięcy od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 27.

2. Jeżeli konsument został poinformowany przez przedsiębiorcę o prawie odstąpienia od umowy przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, termin do odstąpienia od umowy upływa po 14 dniach od udzielenia konsumentowi informacji o tym prawie.

Art. 30. [Złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy]

1. Konsument może odstąpić od umowy, składając przedsiębiorcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Oświadczenie

można złożyć na formularzu, którego wzór stanowi załącznik nr 2 do ustawy.

2. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem.

3. Jeżeli przedsiębiorca zapewnia możliwość złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy drogą elektroniczną, konsument może także odstąpić od umowy:

- 1) przy wykorzystaniu wzoru formularza odstąpienia od umowy, stanowiącego załącznik nr 2 do ustawy;
- 2) przez złożenie oświadczenia na stronie internetowej przedsiębiorcy.

4. Przedsiębiorca ma obowiązek niezwłocznie przesłać konsumentowi na trwałym nośniku potwierdzenie otrzymania oświadczenia o odstąpieniu od umowy złożonego w sposób, o którym mowa w ust. 3.

Art. 31. [Skutki odstąpienia od umowy]

1. W przypadku odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa umowę uważa się za niezawartą.

2. Jeżeli konsument złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy zanim przedsiębiorca przyjął jego ofertę, oferta przestaje wiązać.

Art. 32. [Zwrot przedmiotu świadczenia oraz płatności]

1. Przedsiębiorca ma obowiązek niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy, zwrócić konsumentowi wszystkie dokonane przez niego płatności, w tym koszty dostarczenia rzeczy.

2. Przedsiębiorca dokonuje zwrotu płatności przy użyciu takiego samego sposobu zapłaty, jakiego użył konsument, chyba że konsument wyraźnie zgodził się na inny sposób zwrotu, który nie wiąże się dla niego z żadnymi kosztami.

3. Jeżeli przedsiębiorca nie zaproponował, że sam odbierze rzecz od konsumenta, może wstrzymać się ze zwrotem płatności otrzymanych od konsumenta do chwili otrzymania rzeczy z powrotem lub dostarczenia przez konsumenta dowodu jej odesłania, w zależności od tego, które zdarzenie nastąpi wcześniej.

Art. 33. [Płatności zwracane w przypadku wyboru przez konsumenta innego niż najtańszy sposób dostawy]

Jeżeli konsument wybrał sposób dostarczenia rzeczy inny niż najtańszy zwykły sposób dostarczenia oferowany przez przedsiębiorcę, przedsiębiorca nie jest zobowiązany do zwrotu konsumentowi poniesionych przez niego dodatkowych kosztów.

Art. 34. [Zwrot rzeczy przez konsumenta]

1. Konsument ma obowiązek zwrócić rzecz przedsiębiorcy lub przekazać ją osobie upoważnionej przez przedsiębiorcę do odbioru niezwłocznie, jednak nie później niż 14 dni od dnia, w którym odstąpił od umowy, chyba że przedsiębiorca zaproponował, że sam odbierze rzecz. Do zachowania terminu wystarczy odesłanie rzeczy przed jego upływem.

2. Konsument ponosi tylko bezpośrednie koszty zwrotu rzeczy, chyba że przedsiębiorca zgodził się je ponieść lub nie poinformował konsumenta o konieczności poniesienia tych kosztów.

3. Jeżeli umowę zawarto poza lokalem przedsiębiorstwa a rzecz dostarczono konsumentowi do miejsca, w którym zamieszkiwał w chwili zawarcia umowy, przedsiębiorca jest zobowiązany do odebrania rzeczy na swój koszt, gdy ze względu na charakter rzeczy nie można jej odesłać w zwykły sposób pocztą.

4. Konsument ponosi odpowiedzialność za zmniejszenie wartości rzeczy będące wynikiem korzystania z niej w sposób wykraczający poza konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonowania rzeczy, chyba że przedsiębiorca nie poinformował konsumenta o prawie odstąpienia od umowy zgodnie z wymaganiami art. 12 ust. 1 pkt 9.

Art. 35. [Obowiązek zapłaty za świadczenie spełnione do momentu odstąpienia od umowy]

1. Jeżeli konsument wykonuje prawo odstąpienia od umowy po zgłoszeniu żądania zgodnie z art. 15 ust. 3 i art. 21 ust. 2, ma obowiązek zapłaty za świadczenia spełnione do chwili odstąpienia od umowy.

2. Kwotę zapłaty oblicza się proporcjonalnie do zakresu spełnionego świadczenia, z uwzględnieniem uzgodnionej w umowie ceny lub wynagrodzenia. Jeżeli cena lub wynagrodzenie są nadmierne, podstawą obliczenia tej kwoty jest wartość rynkowa spełnionego świadczenia.

Art. 36. [Koszty usług spełnionych przed odstąpieniem od umowy nie ponoszone przez konsumenta] Konsument nie ponosi kosztów:

1) świadczenia usług, dostarczania wody, gazu lub energii elektrycznej w przypadku, gdy nie są one oferowane w ograniczonej objętości lub w ustalonej ilości, lub energii cieplnej, w całości lub w części, za czas do odstąpienia od umowy, jeżeli:

a) przedsiębiorca nie poinformował konsumenta o prawie odstąpienia od umowy i skutkach jego wykonania zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 9 lub

b) konsument nie żądał spełnienia świadczenia przed upływem terminu do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 15 ust. 3 i art. 21 ust. 2;

2) dostarczania treści cyfrowych, które nie są zapisane na nośniku materialnym, jeżeli:

a) konsument nie wyraził zgody na spełnienie świadczenia przed upływem terminu do odstąpienia od umowy lub

b) konsument nie został poinformowany o utracie przysługującego mu prawa odstąpienia od umowy w chwili udzielania takiej zgody, lub

c) przedsiębiorca nie dostarczył potwierdzenia zgodnie z art. 15 ust. 1 i art. 21 ust. 1.

Art. 37. [Wygaśnięcie umów dodatkowych]

1. W chwili odstąpienia przez konsumenta od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa wygasają powiązane z nią umowy dodatkowe zawarte przez konsumenta, jeżeli na ich podstawie świadczenie jest spełniane przez przedsiębiorcę lub osobę trzecią na podstawie porozumienia z przedsiębiorcą. Konsument nie ponosi kosztów związanych z wygaśnięciem tych umów, z wyjątkiem kosztów określonych w art. 33, art. 34 ust. 2 i art. 35.

2. Jeżeli umowa dodatkowa została zawarta z osobą trzecią, przedsiębiorca informuje tę osobę o odstąpieniu przez konsumenta od umowy.

Art. 38. [Wyjątki od prawa do odstąpienia od umowy] Prawo odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość nie przysługuje konsumentowi w odniesieniu do umów:

1) o świadczenie usług, jeżeli przedsiębiorca wykonał w pełni usługę za wyraźną zgodą konsumenta, który został poinformowany przed rozpoczęciem świadczenia, że po spełnieniu świadczenia przez przedsiębiorcę utraci prawo odstąpienia od umowy;

2) w której cena lub wynagrodzenie zależy od wahań na rynku finansowym, nad którymi przedsiębiorca nie sprawuje kontroli, i które mogą wystąpić przed upływem terminu do odstąpienia od umowy;

3) w której przedmiotem świadczenia jest rzecz nieprefabrykowana, wyprodukowana według specyfikacji konsumenta lub służąca zaspokojeniu jego zindywidualizowanych potrzeb;

4) w której przedmiotem świadczenia jest rzecz ulegająca szybkiemu zepsuciu lub mająca krótki termin przydatności do użycia;

5) w której przedmiotem świadczenia jest rzecz dostarczana w zapieczętowanym opakowaniu, której po otwarciu opakowania nie można zwrócić ze względu na ochronę zdrowia lub ze względów higienicznych, jeżeli opakowanie zostało otwarte po dostarczeniu;

6) w której przedmiotem świadczenia są rzeczy, które po dostarczeniu, ze względu na swój charakter, zostają nierozłącznie połączone z innymi rzeczami;

7) w której przedmiotem świadczenia są napoje alkoholowe, których cena została uzgodniona przy zawarciu umowy sprzedaży, a których dostarczenie może nastąpić dopiero po upływie 30 dni i których wartość zależy od wahań na rynku, nad którymi przedsiębiorca nie ma kontroli;

8) w której konsument wyraźnie żądał, aby przedsiębiorca do niego przyjechał w celu dokonania pilnej naprawy lub konserwacji; jeżeli przedsiębiorca świadczy dodatkowo

inne usługi niż te, których wykonania konsument żądał, lub dostarcza rzeczy inne niż części zamienne niezbędne do wykonania naprawy lub konserwacji, prawo odstąpienia od umowy przysługuje konsumentowi w odniesieniu do dodatkowych usług lub rzeczy;

9) w której przedmiotem świadczenia są nagrania dźwiękowe lub wizualne albo programy komputerowe dostarczane w zapieczętowanym opakowaniu, jeżeli opakowanie zostało otwarte po dostarczeniu;

10) o dostarczanie dzienników, periodyków lub czasopism, z wyjątkiem umowy o prenumeratę;

11) zawartej w drodze aukcji publicznej;

12) o świadczenie usług w zakresie zakwaterowania, innych niż do celów mieszkalnych, przewozu rzeczy, najmu samochodów, gastronomii, usług związanych z wypoczynkiem, wydarzeniami rozrywkowymi, sportowymi lub kulturalnymi, jeżeli w umowie oznaczono dzień lub okres świadczenia usługi;

13) o dostarczanie treści cyfrowych, które nie są zapisane na nośniku materialnym, jeżeli spełnianie świadczenia rozpoczęło się za wyraźną zgodą konsumenta przed upływem terminu do odstąpienia od umowy i po poinformowaniu go przez przedsiębiorcę o utracie prawa odstąpienia od umowy